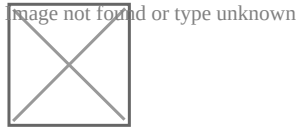

Θέλεις να κατακτήσεις τον Παράδεισο; (Στάρετς Αμβρόσιος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Τον χειμώνα του 1862, λίγο καιρό μετά την εγκαθίδρυση του Ηγουμένου Ισαακίου, ο π. Αμβρόσιος γνώρισε κάποια, όχι και τόσο ασήμαντη, ταλαιπωρία.

Σκέφθηκε μία ημέρα να πάει ως το Μοναστήρι για να ιδεί τα πνευματικά του παιδιά —μερικούς μοναχούς που προσφάτως είχε γίνει η κουρά τους— και να ποτίσει την ψυχή τους με το νάμα της διδασκαλίας του. Τι πειρασμός τον βρήκε στο δρόμο! Το έλκηθρο τον τίναξε σε μία στιγμή και τον έριξε άσπλαγχνα πάνω στον παγωμένο δρόμο. Και οι συνέπειες; Εξαρθρώσεις και πληγές στα ασθενικά του χέρια.

Ήταν που ήταν η υγεία του κερί τρεμάμενο· ήρθε και το κτύπημα αυτό, και απέγινε. Έτσι όλο τον χειμώνα τον πέρασε με πόνους πάνω στο κρεβάτι και μέσα στο κελλί. Και για να κοινωνήσει ακόμη ήταν αδύνατο να πάη στον Ναό· πήγαινε ο ιερέύς στο δωμάτιό του. Οι νεοκαρέντες μοναχοί, ανάμεσα στους οποίους

ξεχώριζε σαν λαμπερό αστέρι ο π. Ανατόλιος, θα έπρεπε τώρα να τον επισκέπτονται αυτοί στην Σκήτη.

Για τον π. Ανατόλιο αξίζει να αφιερώσουμε δυο λόγια. Απόφοιτος του Σεμιναρίου της Καλούγας, προικισμένος με χαρίσματα, στολισμένος με αρετές, προεμήνυε μία θαυμαστή εξέλιξη στην μοναχική ζωή. Και πράγματι. Όταν εκοιμήθη ο π. Ιλαρίων και εχήρευσε η θέσις του Προϊσταμένου της Σκήτης, την κατέλαβε αυτός, και την ετίμησε με το παραπάνω. Από την σκοπιά αυτή εσκόρπισε γύρω του πολλές ακτίνες από το φως του Αγίου Πνεύματος. Αναγνωρίσθηκε απ' όλους σαν ιδεώδης διδάσκαλος της υψηλής πνευματικής ζωής. Ας δεχθώ επί τη ευκαιρία και η δική μας ακοή κάτι από τις άγιες διδασκαλίες του.

«Θέλεις να κατακτήσης τον Παράδεισο; Απόκτησε υπομονή, απόκτησε ταπεινοφροσύνη και θα τον βρής μέσα σου.—Μη σπαταλάτε τον καιρό σας σε γέλια και αστεία, γιατί αυτά μια ημέρα θα γίνουν κάρβουνα αναμμένα που θα σας καίνε.—Μόλις τρέχεις να πής στον Πνευματικό τις αμαρτωλές σκέψεις σου, ο διάβολος ξέρεις τι κάνει; Τρέμει σαν φύλλο που το κτυπά άγριος άνεμος.—Σου πέρασαν από τον νού «λογισμοί βλασφημίας»; Μή τους δίνης σημασία. Δεν είναι δικοί σου αυτοί οι λογισμοί. Είναι του διαβόλου.— Προσεύχεσαι ανόρεχτα, μόνο και μόνο, επειδή σου το επέβαλε ο Πνευματικός; Δεν πειράζει αν είναι και ανόρεχτα. Η υπακοή είναι πάνω απ' όλες τις νηστείες και όλες τις προσευχές.—Μή θλίβεσαι γιατί το σώμα σου ασθένησε. Σ' αυτό το σώμα μπορεί να κατοικήση η ειρήνη του Χριστού. Στην «επανθούσαν σάρκα» αντιθέτως φωλιάζουν βάτραχοι και βδέλλες.—Μοναχέ, μή γυρίζης από κελλί σε κελλί. «Κάθισον εις το κελλίον σου, και το κελλίον σου διδάσκει σε πάντα» (Αββάς Μωυσής). Το κελλί σου θα σε μάθη όλα τα καλά. Τα κελλιά των άλλων πιθανόν να σε διδάξουν και κάτι άσχημο.—Να διαβάζετε από την αρχή ως το τέλος, συχνά, την «Κλίμακα».—Τριάντα χρόνια δεν πήγα στους δικούς μου (απευθύνεται σε κάποιον μοναχό που ήθελε.....

Πηγή: Ο Στάρετς Αμβρόσιος, σελ. 122-123, Έκδοσις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής.